

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: AFTENSTEMNING

Citation: Nansen, Peter: "AFTENSTEMNING", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-nansen03ny-shoot-workid62367.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

AFTENSTEMNING (3die Kys.)

En varm og fugtig Juni-Aften gik et Par Kærestefolk hen ad den smalle Spadserevej. Tilhøjre løb en Aa, tilvenstre skraanedede Marker og Haver. Hinsides Aaen var Eng og Skov, og langt borte i det dunkle Fjærne forsvandt Vejen ind mellem tætte sorte Træer.

Over hele Egnen svævede en let hvid Taage som et Slør, hvorigennem alt saås i bløde, sært fantastiske Omrids.

Kærestefolkene taktfaste Trin slubrede henad den sølede Vej. De gik Arm i Arm, talende med dæmpet Stemme om deres Længsler og Lykke, om Naturens Skønhed og Guds Godhed.

Han havde Benklæderne opsmøgede og Galoscher paa Fødderne. Om Halsen havde han et hvidt Silketørklæde og under den venstre Arm Paraply. Han bar Brillen og høj Hat, og han ludede lidt forover med Overkroppen.

Hun var slank og bøjelig – lang i Benene og kælen i Livet. Hendes Hat laa næsten paa hans Skulder.

-- De talte om Harmonien i Naturen og Livets Herlighed; de talte om deres egen store Kærlighed.

Engang imellem stod de stille; hun rettede paa sin Hat, og de kyssedes, langt og inderligt. Saa gik de videre ad den vaade Vej.

Ovre fra Skoven lød Fugletriller. *Hun* mente, det var en Nattergal; *han* troede det ikke. De talte om Fuglenes Lovsang, og de misundte de smaa fjerede Væsener det dejlige Liv i Træernes Kroner.

De talte om Fuglenes Lykke og deres egen Glæde ved at elske hinanden.

Det var en vidunderlig Sommeraften, med Luft saa blød, saa frisk som unge Læbers Kys.

Tilvenstre for Vejen laa et lille straatækt Hus, gammelt og skrøbeligt; gennem de smaa Ruder skinnede et dæmpet Lys.

De stod stille og saá paa det lille Hus. De syntes, det laa saa poetisk, saa yndigt dér, midt i den herlige Natur. Netop dets Skrøbelighed gav det en egen Skønhed, noget æventyrligt og dragende.

De talte om, hvor skønt det maatte være at bo dér, fredeligt og hyggeligt, fjærnt fra Livets Kamp og Møje; de priste de lykkelige Beboere og de drømte deres egen Kærligheds Rede dér.

Det lille Hus' Fortryllelse fulgte dem langt paa Vej, og de blev ved at vende sig om, saalænge de mellem Træer og Buske kunde skimte det milde Lys fra Ruderne.

Der kom en gammel krumbøjet Kone med en Sæk paa Ryggen.

De saá venligt paa hende, den ene hviskede til den anden, at det var vist den lille smukke Hyttes Ejerinde. Og da de gik forbi hende, sagde de, begge paa engang, uden at det var aftalt, med hjærtelig Klang i Stemmen: "Gudsfred og Godaften!"

De blev staaende og saá efter hende, mens de trykkede sig tæt op til hinanden, og de talte om, 145 hvor glad Børnene vilde modtage den gamle, naar hun nu kom hjem, og hvordan de alle siden vilde samles om den dampende Nadver. Og de talte om, hvor gærne de vilde sidde hos og nyde de andres Lykke, mens de selv var saa usigelig glade ved at være sammen.

De gik videre og nærmede sig Skoven.

Dér stod ved Ledet to Børn, en Dreng og en Pige, ligeoverfor hinanden; 6-7 Aar var de, og de holdt hinanden om Halsen, og deres Ansigter gik i ét.

De to Kærestefolk saá smilende paa hinanden, og de sagde, at disse to Børn, der kyssedes, var just Sommeraftens Poesi legemliggjort.

De nænnede knap at forstyrre de smaa, de listede sig frem i Vejens Græskant, ganske lydløst, saa de, uden at være opdagede, kom helt hen til Børnene, der stadig stod med Mund ved Mund. Han havde allerede lagt sin Haand paa den lille Piges Hoved og vilde sige et Par kælede Ord til det overraskede Barn, da han

pludselig standsede og med Hast drog sin Kæreste bort.

Han gik hurtigt og forstemt, og hun spurgte med Bekymring, hvad ham fattedes.

Der var mørkt i Skoven, saa stille og højtideligt. Da sagde han, og hans Stemme lød bedrøvet:

"Du kan tænke Dig - de kyssedes ikke. *Han* slikkede bare paa et Stykke Brystsukker, som *han* havde i Munden."

146

147